

En smuk Bise.

(Befordret til Trykken af Peder Jensen).

Millem

Mel. Ellena gif saa forrigtst.

Paa Lykken ingen stole maa
Den vist ustadig er;
Tbi som det nu med mig vil gaa,
Jeg først kan sige her:
At Lykkens Hjul omdreier snart,
Jeg det erfare kan;
Hvo som vil tred' paa Lykkens Fod
Er vist en daarlig Mand.

Jeg endnu ung af Alder er
Men jeg dog sikkert ved:
At vi er svage Mennesker
Naar Lykken er os vred;
Men salig er dog vist den Mand
Som slaar sin Lid til Gud,
Og her taalmodig lide kan
Naar Lykken falder ud.

En Ven jeg mig udkaare lod
Der var mig god og snil;
Men Lagnere al Fryd forjog
Og det var Gændens Spil;
Tbi Kvinde-List ei Ende faar
Saa længe Verden staar,
At nei! den ingen Grændse naar
Men rundt om Jorden gaar.

V box 18:523

Paa Benner man ei lide kan
De ubeständig er;
I mens dig Lykken seire kan
Da holde de sig nær;
Men Salomon har skrevet saa:
At iblandt Tusinde,
Ei neppe en at lide paa
Naar Modgang sig vil te.

Ei anden Narfag dertil var
Som jeg begribe kan,
At hun nu mig forladet har
Jeg siige vil forlandt:
Just Rigdoms Lyk har trængt sig ind
I hendes Hjerted,
Der har forvirret hendes Sind,
Saa hun nu mig forlod.

Det var en Ting som ei var sjult,
Jeg var af fattig Stand,
Det var vist ei for hende dulgt
Da hun gav mig sin Haand;
Men i den Tid var Alting vel,
Hun var mig ei ublid;
Men nu har jeg erfaret selv,
Det blev saa kort en Tid.

Paa Benner at forlade sig
I Verden gaar ei an,
Før man i Nod dem rettelig
Har prøvet med Forstand;
Thi Salomon har skrevet saa,
Jeg lyde vil hans Ord;
Saa længe som jeg leve maa
Paa denne syndig Jord.

Men jeg det dog beklage maa
Den største Sorg dog er
Som noget Menneske kan faa
Mens han i Verden er:

At elske En saa inderlig
Som jeg har elsket dig,
Og blive saa beløn't med Evig,
At det bedrøver mig.

Men bli'r du mere lykkelig
Om du en anden faar,
Saa skal jeg ei misunde dig
Om Rigdom for dig staar;
Men tænk der kommer vist en Dag
Naar Alt skal fordres frem,
Kan du da svare for den Sag
Hos Gud i Himmelen.

Gud lad mig da taalmodelig
Min Skjæbne tage mod,
Og holde fast ret inderlig
Ved Gud som er saa god;
Min Sorg og Møie endes vel
Hos Gud i Himmerig,
Naar han modtage vil min Sjæl
Og hisset throne mig.

Hvad er al Verdens Guds og Pragt
Mod Himlens Herlighed?
Det bli'r som Salomon har sagt
Med al Sandfærdighed:
Det er altsammen Støv og Muld
Og Lands Fortærelse,
Den Gjærrige maa fra sit Guld
Naar Døden sig vil te.

Har Verdens Benner mig forladt
Jeg glæder mig derved,
Jeg har i Himmelen en Skat
Som er mig vist bered,
Naar jeg med Troens Skjold og Sværd
Her strider mandelig,
Skal jeg i Lammets Bryllupsferd
Faa Ende paa min Strid.

Men lad mig altid frygte Gud
Mens jeg i Tiden staar,
Dg holde stedse ved hans Bud
Til jeg af Verden gaar;
Da bytter jeg ei Lidt med den
Som haver Rigdom kjær;
Thi naar jeg haver Gud til Ven
Saa onsker jeg ei mer.

Gud giv' at du som var mig kjær
Dig ei her møde vil,
Men søg at faa din Frelser kjær
Saa vinder du det Spil;
Vend om til Gud, bliv dydig, tro,
Dig Jesu ta'r i Havn;
Da skal vi hisket samlet bo
Hos Gud i Fredens Havn.

Til Slutning jeg da raader hver
Som vil treløve sig:
For Alting hav den rigtig kjær
Dg tænker ei paa Svig,
Da kan vi alle glædes ved
Dg møde for vor Gud,
Dg kommer i hans Herlighed
Dg vorde Jesu Brud.

Tilføjs hos M. Urdal i Tromsø. *u.a.*
G. Kjeldseths Bogtrykkeri.